

KONKURSUI

„PASAKA APIE ANYKŠČIUS”

Kartą gyveno valdovas vardu Nykštys. Jis buvo nedidelio ūgio, geras, ramus žmogelis. Turėjo jis didelę karalystę ir laimingai jai vadovavo daug metų.

Tačiau atsirado vienas neišspręstas klausimas. Jo valdoma karalystė neturėjo pavadinimo. O tai kėlė jam didelių nepatogumų. Valdovas turėdamas tokią didelę karalystę negalėjo niekam pasigirti, nieko į svečius pasikviesti, niekam jos parodyti, nes nesugebėdavo pasakyti kaip ją rasti.

Taip bėgo dienos, o jis niekaip negalėjo išsirinkti tinkamo pavadinimo. Bet vieną kartą vldovui šovė į galvą puiki mintis. O kas jeigu jis pavadins karalystę savo vardu “Anykščiai”.

Bet valdovui to neužteko. Jis norėjo, kad jo kraštas ne tik vardą turėtų, bet būtų pats gražiausias, kad visi grožėtūsi ir jį prisimintų. Todėl įsakė surasti ir atgabenti patį didžiausią akmenį, pastatyti pačią aukščiausią ir gražiausią bažnyčią, nutiesti taką į žvaigždes ir dar kažką nepaprasto pastatyti, kad visiems būtų smagu ir gerą.

Pavaldiniai ilgai ieškojo kol pagaliau rado didžiulį akmenį. Bet panešti jo neįstengė. Atsidusęs vienas žmogelis ir sako:

-Tas akmuo toks sunkus, kad jį tik velnias panešit galėtų. Ir staiga atsirado keletą velniukų, stvėrė akmenį ir nunešė. Benešant akmuo jiems iškrito ir pumtelėjo žemėn. Velniukų neliko nė kvapo. Visi išsilakstė kas kur. Vėliau šį akmenį pavadino Puntuku.

Valdovas ant aukšto kalno pastatė labai gražią, aukštą bažnyčią, aukščiausią Lietuvoje.

O kelią į žvaigždes valdovo pavaldiniai nutiesė virš medžių viršūnių. Jį pavadino “Lajų taku”. O tolėliau pastatė linksmųjų rogučių parką. Taip jo karalystė gavo Anykščių vardą, tapo gražus, linksmas turistų lankomas ir plačiai žinomas žalias miestas.

Valdovas buvo labai laimingas. Dabar jis turėjo kuo pasigirti, turėjo kur pakviesti svečius. Visi su malonumu lankėsi ir gyrė valdovą.

4 b kl. mokinės
Patricijos Kisielytės
Panevėžio „Vilties” progimnazija
Mokytoja Rita Baltmiškienė